

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.685 van 18 juni 2003
in de zaak A. 111.764/X-10.616.**

In zake : Vincent VIERENDEEL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grotehertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat S. VAN GEETERUYEN,
kantoor houdende te 1080 BRUSSEL,
Leopold II-laan 180.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Vincent VIERENDEEL op 19 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 25 juli 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van 14 maart 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij hem de vergunning wordt geweigerd voor het regulariseren van een autobox op een perceel, gelegen te Halle, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend Sectie D, nr. 2170 e4;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 10 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. JONGBLOET die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat S. VAN GEETERUYEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op 2 juli 1999 de regularisatievergunning aanvraagt voor het oprichten van een autobox; dat het college van burgemeester en schepenen op 23 augustus 1999 de regularisatieaanvraag weigert, na ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat de verzoekende partij op 23 september 1999 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 14 maart 2000 beslist het beroep niet in te willigen; dat de verzoekende partij op 17 april 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse minister bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 15 juli 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verwerende partij bij exceptie aanvoert dat de vordering niet ontvankelijk is bij gebrek aan het vereiste belang; dat zij te dezen onder meer doet gelden dat krachtens artikel 159 D.R.O. een regularisatievergunning slechts kan worden verleend na het opstellen van een certificaat, dat dit wordt verleend door de stedenbouwkundige inspecteur nadat deze met de vergunning-aanvrager een vergelijk heeft getroffen, dat in casu dit certificaat niet voorligt, dat de minister derhalve onmogelijk een vergunning kan verlenen, en dat uit het voorgaande

volgt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vordering aangezien een eventuele vernietiging haar geen enkel voordeel kan opleveren;

Overwegende dat de verzoekende partij met betrekking tot haar belang uiteenzet hetgeen volgt :

"In casu blijkt echter uit geen enkel element van het dossier dat onder de wetgeving die gold op het ogenblik dat het beroep tot nietigverklaring werd ingediend, de Stedenbouwkundig Inspecteur na een gebeurlijke vernietiging van het bestreden besluit zou weigeren met beroeper een vergelijk te treffen zoals bedoeld in artikel 158 DORO.

Beroeper werd immers op geen enkel ogenblik gedurende de regularisatie-procedure een besluit betekend waaruit blijkt dat de Stedenbouwkundig Inspecteur weigert het in het toen geldende artikel 158 DORO bedoelde vergelijk te treffen. Zelfs volgens de wetgeving die van toepassing was op het ogenblik dat het beroep tot nietigverklaring werd ingediend, was het aldus mogelijk dat na een gebeurlijke nietigverklaring van het bestreden besluit, de Stedenbouwkundig Inspecteur alsnog het certificaat zoals bedoeld in het toen geldende artikel 158 DORO afleverde, waarna - rekening houdend met de termen van het vernietigingsarrest - de regularisatievergunning zou kunnen worden bekomen. De aflevering van dit attest was blijkens de toen van toepassing zijnde wetgeving immers aan geen enkele termijn gebonden.

Het is derhalve niet zo dat het bestreden besluit louter is gebaseerd op de vaststelling dat de vergunning niet zou kunnen worden afgeleverd, gelet op het feit dat het certificaat waarvan sprake in het toen van toepassing zijnde artikel 158 DORO werd geweigerd, in welk geval de aanvrager zou zijn geconfronteerd met een voor de Minister bindend weigeringsmotief dat voor de Raad van State onaanvechtbaar is.

In tegendeel is het bestreden besluit gebaseerd op een aantal naar het oordeel van beroeper onwettige motieven die volstrekt vreemd zijn aan de toen geldende artikelen 158-159 DORO.

Net omdat de bevoegde Minister klaarblijkelijk van oordeel was dat sowieso de werken waarop de aanvraag sloeg niet voor regularisatie in aanmerking kwamen, heeft deze nagelaten de Stedenbouwkundige Inspecteur in het kader van de regularisatievergunning te polsen over diens bereidheid met betrekking tot de litigieuze werken een vergelijk voor te stellen.

Daardoor heeft de Stedenbouwkundig Inspecteur tot op vandaag nooit over zijn bereidheid tot het voorstellen van een vergelijk uitspraak gedaan. Dit betekent echter geenszins dat indien de Minister, na vernietiging van het bestreden besluit en op basis van de motieven van het vernietigingsarrest, de Stedenbouwkundig Inspecteur zou hebben gepolst naar diens bereidheid een vergelijk voor te stellen, zulk vergelijk in ieder geval geweigerd zou worden zijn.

Uit de artikelen 158-159 DORO, zoals van toepassing op het ogenblik van het treffen van het bestreden besluit en het indienen van het beroep tot nietigverklaring, blijkt immers niet dat het voorstel tot vergelijk op straffe van verval binnen een bepaalde termijn dient te worden gedaan.

Uit de vaststelling dat, tot op het ogenblik dat het bestreden besluit werd getroffen en het beroep tot nietigverklaring werd ingediend, nog geen certificaat van een voorgesteld, overeengekomen en uitgevoerd vergelijk voorlag, leidt het Auditoraat dan ook ten onrechte af dat zulk voorstel in de toekomst niet meer kan worden en kon worden uitgevoerd, bij voorbeeld nadat de Raad van State een eerdere weigering van regularisatievergunning zou hebben geweigerd.

Aldus had beroeper op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring een uitgelezen belang bij het aanvechten van het bestreden besluit.

Na vernietiging van het bestreden besluit zou immers de Minister opnieuw over het beroep hebben moeten beschikken, rekening houdend met de termen van het vernietigingsarrest.

Indien de Minister op basis van de termen van het vernietigingsarrest tot het besluit kwam dat een regularisatie kon of moest worden afgeleverd, dan diende hij onder het toen geldende wettelijke regime de Stedenbouwkundige Inspecteur te polsen omtrent de mogelijkheid tot het treffen van een vergelijk. Geen enkel element van het dossier laat toe te besluiten dat de Stedenbouwkundige Inspecteur zou hebben geweigerd dit vergelijk voor te stellen indien daarom door de stedenbouwkundige overheid gevraagd. Na uitvoering van het voorgestelde vergelijk en de daaraan verbonden opstelling van het attest, kon vervolgens de regularisatievergunning worden verleend.

Op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring had beroeper aldus een wettig belang dat bestond uit de mogelijkheid tot het verkrijgen van een regularisatievergunning nadat de bestreden vergunningsweigering door de Raad van State zou zijn vernietigd. De mogelijkheid dat na vernietiging de vergunning opnieuw zou worden geweigerd, doch nu op basis van een nieuw motief, doet aan dit belang geen afbreuk. Deze mogelijkheid bestaat immers quasi steeds, nu het aan het bestuur steeds is toegestaan na vernietiging van het bestreden besluit een besluit te treffen met dezelfde inhoud voor zover maar rekening wordt gehouden met de termen van het vernietigingsarrest.

Het feit bovendien dat de artikelen 158-159 DORO hangende het beroep tot nietigverklaring zijn gewijzigd, in de mate dat het vergelijk en de uitvoering van een vergelijk geen noodzakelijke voorwaarde meer is voor het bekomen van een regularisatievergunning, kan dit belang in hoofde van beroeper enkel versterken";

Overwegende dat de bestreden beslissing een weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorligt; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat

het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat het belang dat volgens de verzoekende partij bij het inleiden van de vordering bestond "uit de mogelijkheid tot het verkrijgen van een regularisatievergunning nadat de bestreden vergunningsweigering door de Raad van State zou zijn vernietigd", betrekking heeft op de gevolgen eigen aan elk vernietigingsarrest, maar niet inhoudt dat de verzoekende partij door het betrachten van dit gevolg, een belang heeft bij het beroep; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.